

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2021 r. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 23 lipca 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z. przyznał Z. P. prawo do emerytury od 1.07.2021 r. tj. od miesiąca w którym złożono wniosek i jednocześnie odmówił prawa do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W uzasadnieniu decyzji poinformowano, iż zgodnie z art.21 ustawy z dn. 19.12.2008r. (Dz.U. z 2017, poz.664) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli przed dniem 01.01.2009 udowodni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszący co najmniej 15 lat.

Zakład odmówił przyznania rekompensaty ponieważ na wymagane 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wnioskodawczyni udowodniła okres zatrudnienia w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat 1 miesiąca i 27 dni. Do ustalenia stażu pracy w szczególnych warunkach nie przyjęto okresu od 5.09.1988 r. do 30.07.1999 r. gdyż na świadectwie z dnia 23.07.1999 r. wpisano stanowisko „pomoc prądki i prądka”, które nie są zgodne z Zarządzeniem Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7.07.1987 r. Brak jest tym samym możliwości ocenienia w jakim okresie ubezpieczona wykonywała pracę „prądki” a w jakim pracę „pomocy prądki” (które nie zostało wymienione w Zarządzeniu Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7.07.1987 r.)

/ decyzja k. 10-12 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 18.08.2021 r. wniosła ubezpieczona Z. P. domagając się zmiany decyzji i przyznania prawa do rekompensaty.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniosła, iż legitymuje się wymaganym 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach bowiem w okresie od 5.09.1988 r. do 30.07.1999 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę prądki i pomocy prądki, która stanowiła pracę przy obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu tj. prace wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. właśnie jako prace w szczególnych warunkach. Ponadto odwołująca wskazała, iż tylko jako prądka zgodnie z posiadanymi świadectwami pracy za sporny okres zatrudnienia pracowała przez okres 5 lat i 4 miesiące a zatem nawy gdyby nie traktować pracy na stanowisku pomoc prądki jako pracy w szczególnych warunkach i tak spełnia wymogi do przyznania rekompensaty.

/ odwołanie k. 3-5/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie odwołania podtrzymując argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji.

/ odpowiedź na odwołanie k. 17/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni Z. P. urodziła się (...)

/bezsporne/

W dniu 23 lipca 2021 r. Z. P. złożyła wniosek o emeryturę z rekompensatą.

/wniosek –k 1-3 akt ZUS/

Na skutek powyższego zaskarżoną decyzją z 5 sierpnia 2021 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do świadczenia od 1.07.2020 r. jednocześnie odmawiając prawa do rekompensaty z uwagi na brak udokumentowania 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

/ decyzja k. 10-12 akt ZUS/

W okresie od 5.09.1988 r. do 30.07.1999 r. ubezpieczona była zatrudniona w Fabryce (...) Spółka Akcyjna w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach: pomoc prządki a następnie od 1.03.1994 r. na stanowisku prządka.

/ świadectwo pacy k. 8 , karta przebiegu zatrudnienia k. 6-7, angaż z dnia 18.02.1994 k. 9-10, umowy o pracę k 11-14 nadto w aktach osobowych koperta k. 9/

Za wskazany okres zatrudnienia wnioskodawczyni legitymuje się świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 23.07.1999 r. ,w którym wskazano iż w okresie o 5.09.1988 r. do 30.07.1999 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę w przemyśle lekkim obróbka surowców włókienniczych i ich przędzenie na stanowisku pomoc prządki i prządka wymienionym w wykazie A dział VII poz. 1 pkt 9 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7.07.1987 w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy przemysłu chemicznego i lekkiego.

/ świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach k. 7 akt ZUS dot. wniosku z 25.07.2015 nadto w aktach osobowych koperta k. 9/

Jako pomocnik prządki wnioskodawczyni zajmowała się czyszczeniem maszyn na przędzalni, czyściła przędzarki, obkładała przędzą, brała przędzę ze szpulki, podkładała ją pod pustą szpulkę i dołączała do góry i na szpulce owijała się gotowa przędza. Obsługiwała maszynę. Jak szpulka napełniła się przędzą, maszyna się zatrzymywała, trzeba było zdjąć pełne szpulki, założyć puste i z powrotem puścić maszynę i tam gdzie brakowało nitki, należało ją zawiązać. Wnioskodawczyni sprzątała przy maszynie. Następnie wózki z tą przędzą były przepychane do wagi i tam ważono ile prządka zrobiła przędzy. P. miała do obsługi jedną maszynę, ale do tego miała 3-4 pomoce prządki. P. chodziła w koło maszyn i przykręcała nitki, które się zerwały. Wnioskodawczyni będąc prządką i pomocą prządki robiła dokładnie to samo. Jeśli było za dużo ludzi na jednym oddziale, a na innych oddziałach było za mało, to chodziło się pomagać. Zdarzało się że wnioskodawczyni była oddelegowana na przewijarki. Jak na jednej przędzalni było za mało osób, to brano z drugiej. Na jednej przędzalni były większe szpulki, na drugiej mniejsze. Na jednej przędzalni materiał wychodził po dwóch stronach, a na drugiej po jednej. Wnioskodawczyni na 2 miesiące, z uwagi na ciężę, była przesunięta do wpisywania na magazynie. Były strajki, ale wnioskodawczyni nie pamięta kiedy i jak długo trwały.

/ zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 26.05.2022 r, 00:23:13 -00:23:29 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:01:09 -00:20:14/

Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał następującej oceny dowodów

i zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 21 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2018 r. , poz. 1924) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art. 23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (zob. np. M. Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX/el. 2017; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15, LEX 2044406).

Przepisy art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze do dnia wejścia w życie ustawy tj. do 31.12.2008 r. w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że odwołująca się nie nabyła prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /Dz.U. z 2021 r. poz. 291 t.j./ za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei przepis art. 32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z §1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszym postępowaniu wnioskodawczyni domagała się ustalenia, że w spornym okresie od 5.09.1988 r. do 30.07.1999 r. będąc zatrudnioną na stanowisku pomocy prądki i prądki w Fabryce (...) Spółka Akcyjna, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę w warunkach szczególnych i tym samym spełnia warunki do przyznania rekompensaty.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Natomiast rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia.

W myśl § 21-23 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Tym samym brak świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub wydanie świadectwa, które nie spełnia wymagań formalnych nie przekreśla ustalenia, że tego rodzaju praca była wykonywana. W szczególności ubezpieczony może wykazywać innymi środkami dowodowymi, że praca świadczona była w warunkach szczególnych. W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się bowiem te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. W szczególności zastosowanie mają art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. W sprawie o świadczenia z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdzie przedmiotem ustaleń sądu ma być charakter zatrudnienia, dokonywanie ustaleń stanu faktycznego odbywa się z reguły poprzez przeprowadzenie dowodów osobowych oraz - o ile to jest możliwe - dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych. Osobowe źródła dowodowe (w tym zarówno zeznania świadków, jak i strony procesowej) muszą być skonfrontowane z istniejącą dokumentacją i dopiero uzyskanie przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu zatrudnienia, może pozwolić na pozytywne rozstrzygnięcie o prawie do świadczeń. Ocena osobowych źródeł dowodowych musi być przy tym wolna od jakiegokolwiek dowolności, uwzględniając reguły logiki oraz zasady doświadczenia zawodowego./tak SA w Szczecinie w wyroku z dnia 27 października 2016 r III AUa 41/16 LEX nr 2151525/

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie, czy praca wykonywana przez wnioskodawczynię w spornym okresie była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach.

Wynikające z wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 1 u.e.r.f.u.s. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 czerwca 2013 r. III AUa 1370/12 LEX nr 1339369). Kwalifikacja pracy jako pracy w warunkach szczególnych odbywa się na podstawie kryterium stanowiskowo-branżowego (czyli konkretne stanowisko w określonej branży). Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia i uciążliwości w oddzielnych działach oraz przypisanie poszczególnych stanowisk pracy do odrębnych gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż konkretne stanowisko jest narażone na ekspozycję czynników szkodliwych w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale gospodarki (branży) jest umiejscowione. Dlatego konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki. Oznacza to, że przynależność pracodawcy do określonej gałęzi gospodarki ma znaczenie istotne i nie można dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 4 z późn. zm.), wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym. Od kryterium branżowego można odstąpić w pewnych sytuacjach, gdy wykonywana jest praca uznana za szkodliwą dla jednej branży, mimo iż warunki jej wykonywania w innej branży są tak samo szkodliwe. Jeżeli pracownik w ramach swoich obowiązków stale i w pełnym wymiarze czasu pracy narażony był na działanie tych samych czynników, na które narażeni byli pracownicy innego działu przemysłu, w ramach którego to działu takie same prace zaliczane są do pracy w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie tych stanowisk pracy musiałoby być uznane za naruszające zasadę równości w zakresie uprawnień do ubezpieczenia społecznego pracowników wykonujących taką samą pracę (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 grudnia 2016 r., III UK 40/16, LEX nr 2186064).

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 II UK 21/10).

Pełne zatrudnienie w warunkach szczególnych pojmowane jest jako bezwzględna cecha tego zatrudnienia jako uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia emerytalnego. Możliwe jest przy tym łączenie w przebiegu dniówki prac o różnym charakterze polegające na wykonywaniu nie jednego, lecz kilku rodzajów prac w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie. W takim wypadku do czasu pracy w warunkach szczególnych zlicza się czas równoległe wykonywanych czynności tylko wtedy, gdy różne prace wszystkie łącznie lub każda z osobna odpowiadają pracom w szczególnych warunkach i wszystkie razem wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy./tak SA w Łodzi w wyroku z dnia z dnia 2 czerwca 2016 r., III AUa 1687/15, LEX nr 2062050/ Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest natomiast dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że wymienione w Dziale VIII „W przemyśle lekkim” poz. 1 prace „Obróbka surowców włókienniczych i ich przędzenie, stanowią prace w szczególnych warunkach.

Ponadto załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. (Dz.Urz.MG Nr 4, poz. 7) w Wykazie A Dział VII. W przemyśle lekkim poz.

1 obróbka surowców włókienniczych i ich przędzenie w pkt. 9 wymienia stanowisko przędzacz zaś w pkt. 10 pomocnik w oddziale produkcyjnym.

Przedkładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że z ustaleń poczynionych w procesie w oparciu o dostępną dokumentację osobową ze spornego okresu zatrudnienia i zeznań ubezpieczonej wynika, iż stanowiska pomocy prządki i prządki, na których faktycznie pracę wykonywała wnioskodawczyni w Fabryce (...) Spółka Akcyjna, pomimo niezgodności ich nazewnictwa ściśle załącznikiem do rozporządzenia resortowego odpowiadały jednak swym charakterem: stanowisku przędzacza (rodzaj żeński prządka) i pomocnika w oddziale produkcyjnym (pomoc prządki) – obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu, wymienionym w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz w Załączniku do Zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. / por w tym zakresie Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 4 lutego 2014 r. III AUa 1866/13/ Ponadto z definicji " prządka" jest to kobieta zajmująca się przędzeniem, natomiast " przędzacz" jest to robotnik zatrudniony w przędzalni (źródło Słownik Języka Polskiego.....). Z samej zatem wykładni semantycznej wynika, iż określenia te są ze sobą zbieżne i określają osoby zajmujące się tymi samymi czynnościami. Ponadto jeszcze raz podkreślić należy, iż to nie nazwa stanowiska decyduje o uznaniu pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach ale zakres faktycznie wykonywanej przez ubezpieczonego pracy (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 15 lipca 2015 r., sygn. III AUa 270/15, LEX nr 1768713, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. III AUa 329/14, Lex nr 1661196)

W ocenie Sądu zgromadzony i niepodważony przez organ rentowy materiał dowodowy w postaci zeznań wnioskodawczyni jednoznacznie potwierdza że obowiązki ubezpieczonej w ramach zajmowanych przez nią stanowisk wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy odpowiadały pracy i stanowiskom określonym w ww. aktach prawnych. Wnioskodawczyni zarówno będąc pomocą prządki jak i prządką wykonywała czynności polegające na obsłudze maszyn wytwarzających przędzę, zajmowała się czyszczeniem maszyn na przędzalni, czyściła przędzarki, chodziła w koło maszyn i przykręcała nitki, które się zerwały co było niezbędne dla jej prawidłowego działania. Ponadto prace na obu tych obu stanowiskach były wykonywane w takich samych szkodliwych warunkach.

Dodatkowo w ocenie Sądu nawet gdyby nie zgodzić się z poglądem, iż stanowisko pomoc prządki odpowiada stanowisku pomocnika w oddziale produkcyjnym, to i tak wnioskodawczyni z uwagi na ponad 5 letni okres pracy na samym stanowisku prządki- od 1.03.1995 r. spełnia warunki do przyznania rekompensaty. Okres brakujący do wymaganych 15 lat w świetle ustaleń organu wynosi bowiem wyłącznie 10 miesięcy i 3 dni. Sąd przy tym nie traci z pola widzenia, iż wnioskodawczyni przyznała, że w okresie ciąży przez 2 miesiące była oddelegowana do pracy w innym charakterze oraz miały miejsce przestoje związane ze strajkami. Mając jednak na uwadze fakt, iż okres zatrudnienia wnioskodawczyni w szczególnych w warunkach w Fabryce (...) Spółka Akcyjna znacznie przekracza okres brakujący do spełnienia wymogu posiadania 15 lat pracy w szczególnych warunkach wskazane okoliczności z uwagi na ich krótkotrwały charakter nie mają wpływu na wynik rozstrzygnięcia.

Reasumując, stwierdzić należy, że po uwzględnieniu do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia wnioskodawczyni od dnia od 5.09.1988 r. do 30.07.1999 r. w Fabryce (...) Spółka Akcyjna (9 lat 10 miesięcy i 25 dni) i okresu już uznanego przez organ rentowy za udowodniony (14 lat 1 miesiąc i 27 dni) ww. niewątpliwie spełnia wymóg posiadania 15-letniego okresu pracy w takim charakterze. Tym samym wnioskodawczyni przysługuje prawo do rekompensaty.

W myśl art. 100 ust. 1. ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Na mocy art. 129 ust. 1 cytowanej ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni prawo do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS z aktami rentowymi.

14 VII 2022 roku.